

Pilgrimsvejen til Santiago, livets vej.

I sommer gik jeg vejen til Santiago for femogtyvende gang. Det er hårdt at gå pilgrimsgang i strækninger på 40 km til apostlens grav. Men jeg elsker det, for vejen er som livet selv: somme tider skal man opbyde al kraft for at klare det, men så er man pludselig i samtale med Gud uden at have planlagt det.

17.02.2010

Det hele begyndte i 1983, da jeg var færdig med min universitetsuddannelse og var flyttet til Galicien og gik nogle enkelte strækninger. Jeg blev så glad for det, at jeg nogle måneder senere tog med nogle veninder til Pedrafita do Cebreiro for at begynde derfra. Vi tog af sted på lykke og fromme og meget dårligt udstyret men med en utrolig stor lyst.

Det blev en virkelig hård tur, for vi gik hele dagen og ofte op til 40 km på hver dagsmarch. Logisk nok ankom vi noget medtagne. Men på trods af det – eller måske på grund af det – er det en af de ture jeg husker med størst hengivenhed.

Og hvad var det så, der betog mig mest ved pilgrimsvejen? Det var, at den blev en metafor for livets vej. På de få dage man går, ser man situationer, etaper og omstændigheder reflekteret, som

dem man møder i det virkelige liv. Men på pilgrimsvejen har man et andet synspunkt, fordi man blot spadserer med en lille rygsæk, og fordi man har ladet "det pulserende liv" bag sig. Pludselig er man i samtale med Gud uden at have planlagt det, på grund af kontakten med naturen, kunsten, de jævne mennesker fra de små landsbyer, og sammenholdet med de andre pilgrimme, på en gang så forskellige og så lig dig selv. Og på de lange ensomme og tavse strækninger konfronterer du Ham med et utal af spørgsmål...

Pilgrimsvejen belærer dig på en grafisk måde. Det drejer sig om belæringer, der er ganske kendte, fordi man har hørt dem så tit, men dog ikke "eksperimenteret" dem. Hver gang er jeg kommet hjem med nye ting jeg har lært. Bagefter kommer så kampen for at føre dem ud i livet i dagligdagen...

Konsultation med diagnose og recept inkluderet

På hver pilgrimstur søger jeg at fylde mig med noget af det, som den hellige Josemaría har udtrykt på følgende måde: ” Gud giver den person, som ofrer sig for de andre, en præmie, nemlig ydmyghed fuld af glæde”. Et sympatisk eksempel er, når du f.eks. lader være med at beklage dig, når du går nedad bakke og har en stærk smerte i knæet pga. en blodudtrædning, for ikke at gøre turen vanskeligere for din turkammerat, der har det ligeså slemt, ikke nedad bakke, men når vi går opad, fordi hendes blodudtrædning er i anklen, som det skete for Monica.

Og man sætter også pris på, hvordan andre personer bekymrer sig om os. Jeg mindes en cyklist fra Canarie øerne, en læge, der kom susende nedad en bakke, men da han

opdagede, at Eva haltede, standsede han op, og på stedet gav han hende en konsultation med diagnose og recept inkluderet. Eller da vi ankom til et vandrehjem i en landsby, hvor man ikke kunne opstøve et sted, hvor man kunne købe mad, - hvilket ikke sker så ofte mere – og damen, der passede vandrehjemmet bragte os nogle stykker æggekage, der var superlækre og som hun havde lavet med æg fra sine egne høns, og som hun på ingen måde ville modtage penge for. Sådanne oplevelser viser dig pilgrimsvejens ”sprog”, som er det samme som i det kristne liv.

I pilgrimsmessen efter ankomsten plejer præsten at forklare at pilgrimsvejen ikke slutter her, men kun lige rigtig er begyndt. Det er ligesom, når man netop har afsluttet et retrætekursus. Begejstringen lyser ud af én, og den lyst man har til at kæmpe for at gøre de gode fortsætter til virkelighed. Man kæmper,

modtager sakramenterne, og beder... men nogle af de intense oplevelser begynder at udvandes. På det tidspunkt er det, at jeg plejer at sætte mig for at gå pilgrimsturen igen. Desuden lever jeg en konstant "fristelse", for jeg bor i selve Santiago de Compostela og ser hele året rundt et utal af pilgrimme i gaderne.

En anden detalje på pilgrimsvejen er det, man lærer af at bærer sin egen rygsæk. Den første gang har man en masse ting med "i tilfælde af.." Næste gang lader man være, for man finder ud af, hvor få ting man egentlig har brug for for at leve og være lykkelig. Også fordi man opdager, at det, der virkelig tæller, er personerne, ikke tingene. Pilgrimsvejen viser tydeligere end noget andet det, pave Johannes Paul II talte om når han sagde, at lykken består i "at være" ikke i "at have"...

Jeg har desuden opdaget, at de personer, som ikke tiltrak mig ved første øjekast viste sig at have nogle af de smukkeste sjæle, og jeg har lært at man ikke må dømme folk på deres ydre.

Venskabets smedje

Noget alle pilgrimme oplever er, hvordan solide venskaber smedes, fordi der er så meget man deles om. Man har det samme ideal, den samme vej, de samme blistre og alle mulige andre smerter, den samme mad, den samme gensidige støtte, ofte den samme tro og apostoliske bevægegrund. På pilgrimsvejen lærer man at være en god veninde. Man åbner sig på en mere enkel og tillidsfuld måde overfor vennerne og de overfor dig. Dette synes jeg særlig godt om, for det er netop Opus Deis specielle ånd, venskabets og tillidens apostolat. På pilgrimsvejen får du tillid til en person, som du blot har

mødt 5 minutter tidligere. Sådan skete det bogstavelig talt med en af mine bedste veninder – Pacita, der passer et vandrehjem.

De personer, der passer vandrerhjemmene, fortjener et helt kapitel for sig selv, fordi de er et helt specielt folkefærd. Jeg blev så imponeret over deres gæstfrihed, at jeg i 1996 gav et foredrag med dette tema på den internationale kongres ”incontro Romano”. Senere, i 1998, havde jeg en stand på en kongres, hvor jeg viste den rolle kvinderne spiller, og realiseringen af det kvindelige køn gennem deres arbejde som ”vandrehjemsledere”, for den allerstørste del af dem er kvinder.

Fuldstændig ren

For nu at vende tilbage til emnet om venskab, er jeg aldrig startet på pilgrimsvejen alene, for jeg kan godt lide at dele disse gode øjeblikke med mine veninder, og ønsker at de må få

muligheden for at opleve denne nærhed til Gud. Jeg synes det er en af de bedste gaver jeg kan tilbyde. Det er ikke sådan at alle, der starter, er troende eller udøver deres tro, men jeg har mange gange set, hvordan nogle begynder som vandrere, fordi de søger efter eventyr eller turistoplevelser, og ender i Santiago som pilgrimme og gør alt, hvad der er nødvendigt, for at opnå pilgrimsværdigheden: skrifte, kommunion, bøn for Paven, bøn i katedralen og tilbagevisning af alle synder, selv de daglige.

Det sker hver dag. Jeg mindes en tysk student, som efter messen for pilgrimmene tilstod overfor mig: ”Jeg gik pilgrimsvejen, fordi jeg vidste, at jeg måtte gå den, fordi jeg havde brug for det. Men jeg vidste ikke hvorfor eller til hvilken nytte, men nu i den hellige messe har jeg pludselig forstået, at jeg er kommet her for at omvende mig til den

katolske tro. Jeg ønsker at gå til skrifte!” Hun sagde det med glædens tårer i øjnene. En anden gang forklarede jeg en ung mand, der havde gennemført pilgrimsvejen, at den sejr belønner kirken med et fuldstændigt aflad, og jeg forklarede, hvori afladet består, og hvordan man kan opnå det, hvortil han udbrød:”I morgen ved messen kl. 12 vil jeg være fuldstændig ren, selvom jeg først må ”tage livet af” præsten pga det chok han vil få!”

I de dage jeg vandrer, beder jeg en stund hver morgen ved solopgang, når der er kommet lidt lys ved hjælp af Sankt Josemarías bog ”Vejen”. Hvis der er nogen af de andre, der har lyst til at være med, læser vi nogle kapitler højt afbrudt af stunder i tavshed. Det er virkelig smukt og hjælper meget. Senere gør vi kort holdt adskillige gange for at ”få pusten”. Kl. 12 beder vi Angelus, og hvis vi kommer forbi en åben kirke,

går vi ind og besøger det
Allerhelligste sakramente i
tabernaklet. Jeg beder også
Rosenkransen mens jeg går. På min
sidste pilgrimsgang glædede det mig
at se to unge drenge fra Østrig, der
også bad Rosenkransen, mens de gik.
De overhalede os hurtigt, for de gik
hurtigere end os.

På den måde kommer vi nu ved
middagstid til afslutningen af en
strækning. Nu er det tid at hvile ud
på vandrehjemmet, nyde landsbyen,
dens mennesker, de andre pilgrimme
osv. Det er alle tiders stemning. Sidst
på eftermiddagen går jeg til messe
efter først at have forberedt mig en
stund foran tabernaklet. Der møder
vi hver dag mange af de pilgrimme,
som vi deler den samme strækning
med. Bagefter er der kun tilbage at
spise aftensmad og gå tidligt i seng,
for den følgende dag skal vi atter
tidligt op.

Conchita Bernárdez Iglesias

pdf | dokument genereret automatisk
fra [https://opusdei.org/da-dk/article/
pilgrimsvejen-til-santiago-livets-vej/](https://opusdei.org/da-dk/article/pilgrimsvejen-til-santiago-livets-vej/)
(28.03.2025)